

Не ме ОСТАВЯЙ

САРА РАТАРО

enthusiast

ИСТОРИЯ, КОЯТО РАЗТЪРСИ СВЕТА

Sara Rattaro

Non volare via

Copyright © Sara Rattaro, 2012

Published/Translated by arrangement with Silvia Meucci Literary Agency – Milano

Сара Ратаро

НЕ МЕ ОСТАВЯЙ

© Цветелена Годорова, превод, 2015

© Фиделия Косева, художник на корицата, 2015

© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2015

Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД

ISBN 978-619-164-161-1

Не ме
ОСТАВЯЙ
САРА РАТАРО

Превод от италиански Цветелена Тодорова

enthusiast
София, 2015

АЛИЧЕ

ВАЖНОТО Е ДА ЗАПАЗИШ СПОКОЙСТВИЕ

Казаха ми, че ще имаме бебе. За мен това бе като гръм от ясно небе. Нямах никакво намерение за нежелани гости вкъщи, камо ли пък да се появи нов член на семейството?! Аз, мама и татко се разбирахме страхотно. Онази нощ валеше като из ведро и всеки гръм донасяше нещо страховито. Искаше ми се да кажа на мама, че да те роди именно в такава вечер, не ми изглежда добра идея. И бездруго положението беше твърде объркано. Тя, както обикновено, се преструваше, че всичко ще се разреши по възможно най-добрия начин. Знаеш как постъпва, характерно е за нея, нали? Болката я караше да се превива на две, а тя се притесняваше за мен, да не остана сама, да не чувам виковете ѝ.

Тогава ти се появи на бял свят и когато влязох в болничната стая, си спомням, че ти бе кротко заспал в прегръдките на моята майка, все едно беше твоя. Да се освободя от теб, не би било толкова лесно. Мама те притискаше силно. Наблюдавах те, докато тя, протягайки ръка, ме подкани да се кача на леглото.

– Али, това е Матео, брат ти. Ще бъдеш много важна част от неговия живот. – И докато татко правеше

стотици снимки, аз положих глава на дланта му. Мисля, че всичко започна там, като в най-добрите приказки с простичкото „Имало едно време...“

Всички настоявах, че си красив. Мама пък не пропускаше възможност да изтъкне, че освен това си и добър, защото я оставяш да спи почти седем часа без прекъсване и се храниш в точно определените часове. На мен не ми изглеждаше чак толкова похвално, в крайна сметка аз го правех от осем години, а никой не си губеше времето да го отбележи. Приятели, роднини, съседни, цяла върволица от близки и познати, само за да се запознаят с теб. Една вечер татко бе поканил колегите си и прочутата Грета, неговата секретарка, жена, която би трябвало да е приблизително на неговите години и беше значително по-красива, отколкото той я бе описал. Мисля, че дори и мама го забеляза, но като мен, не каза нищо, защото татко е такъв, сладък нехранимайко.

След няколко месеца нещо се промени. Мама беше нервна и често плачеше, докато татко изглеждаше като в безпътица. Внезапно всички посещения спряха, както и похвалите по твой адрес. Грижеха се за теб някак по странен начин и продължаваха да се чудят дали си като другите деца. Най-абсурдното в ситуацията бе, че на мен ми изглеждаше същият. Една вечер се доближих до люлката ти и реших лично да се уверя. Търсех разликите. На практика те бях съблякла и проверих дори между пръстчетата на краката, зад вратлето и под мишниците, но не открих нищо обезпокоително. Спомням си, че ти ме гледаше и се усмихваше, защото може би те гъделичках. Веднага се затичах към кухнята и оповестих меродавното си заключение:

– Аз проверих детайлно, на Матео всичко му е на

мястото си, освен това постоянно се смее и ми се струва, че е по-добре от брата на моя съученик, който пиши непрестанно. Така че аз предлагам да го задържим такъв, какъвто си е.

Очите на мама се напълниха със сълзи, прегърна ме, без да каже нито дума, докато татко ми обясняваше, че проблемът е невидим. Ти имаше слухови нарушения и аз трябваше винаги да съм близо до теб, за да те защитавам. Те ме увериха, че това по никакъв начин нямаше да се отрази на качеството на живота ти, щеше да израснеш като всяко друго дете – безгрижен и щастлив. Аз им повярвах.

Ти порасна и започна да посещаваш логопед почти всеки следобед. Един ден трябваше да дойда и аз, защото баба не можеше да се грижи за мен, а татко беше на работа.

Мама ми купи книжка за оцветяване, за да ангажира вниманието ми, докато ти бе при логопеда, тъй като сеансите бяха продължителни. В стаята, в която ни настаниха, тишината се нарушаваше само от въпросите на Ирис, речевия специалист, които тя повтаряше до безкрай.

– Така, Матео, виж добре рисунката. Има три птички на клона. Една отлита. Колко остават?

Две, помислих си аз. Беше лесно, но ти не отговаряше. Мама започна да се напруга, защото тонът на Ирис ставаше все по-остър, сякаш искаше да ти се скара.

– Защо Матео не реагира? – попитах, вдигайки глава от рисунките, докато ти, невинен като врабче, прошепна:

– Но що от-ли-та?

Ирис започна да крещи:

– Аз не съм те питала защо тя лети, а колко са останали, Матео!

Мама затаи дъх и с треперещ глас каза:

– Но защо го мърмите? Матео анализира!

Именно там, в онази малка стая, с различни по големина и цвят столове, мама коленичи пред мен и бършейки сълзите си, ме помоли:

– Аличе, независимо какво се случва, ти винаги ще закриляш брат си, обещавай ми!

Кимнах и дадох едно от обещанията, които никога не наруших. Изпитах необходимост да я погая по бузата.

Дори и днес, когато не издържам да съм далеч от теб за повече от няколко дни, пак повтарям, че това изцяло се дължи на птичките, а мама се смее от сърце.

Не случващото се е важно само по себе си, а това как ние реагираме на него и на какво сме способни. Важни са изводите. Тежките моменти каляват характера, карат те да порастваш, понякога и без време. Увереността се изгражда в битките.

Има само едно нещо, което искам да променя в тази история. Ти се превърна в моята ахилесова пета.

АЛБЕРТО

ПЪРВО ПРАВИЛО: ЗАЩИТИ ЦАРЯ СИ

Внасянето на порядък в живота ни се оказва фундаментално, ето на какво ни учеха. Първо играчки, после нашата стая, първо навън, след това и вътре.

Записваме числата в колони, за да излязат сметките. Ние сме взискателни към подредбата на бюрото и маниакални относно мястото на чорапите ни според цвета им. Класифицираме разписки, договори, поставяме на местата им арогантните хора. Правим това, защото сме в състояние, то е записано в нашата ДНК и е невъзможно да се избегне. Става ли обаче въпрос за живота ни, личното ни съкровено пространство, тук хаосът е неконтролируем, защото да се сложи ред, означава да се намери логиката, да се направи избор, а следователно и да се изгуби нещо. Или някой.

– Алберто, Аличе е изчезнала! – гласът на Сандра прокънтя в главата ми.

– Какво?

– Не е отишла на тенис, а телефонът ѝ е извън обхват.

– Успокой се, забравила е за тениса, знаеш, че не го харесва и ходи насила. Ще видиш, довечера ще ни разкаже добре подготвена история.

– Какво искаш да кажеш? Не бих ти се обадила, ако е толкова просто. Аличе я няма и се страхувам, че нещо ѝ се е случило!

„В действителност нещо се беше случило“ – искаше ми се да отговоря.

– Обади ли се на някоя от нейните приятелки? – попитах в опит да изглеждам заинтересован и да не будя подозрението ѝ.

Ако Аличе е избягала, без да разкаже за видяното, то аз все още имах възможност да се спася: можех да я накарам да повярва, че всичко е било недоразумение или просто лекомислие от моя страна. В крайна сметка е жена, а както се знае, всички жени са еднакви и най-много ценят извиненията на разкаjali се задници.

– Разбира се, че им се обадох. Никой не я е чувал, откакто си е тръгнала от училище. Алберто, ще подам сигнал в полицията.

– Полицията? Само това липсваше! Хайде, ще видиш, че не си заслужава притеснението, вероятно има нужда да остане сама.

– Алберто, тя е едва на шестнайсет! Как може да мислиш по този начин? Става въпрос за собствената ти дъщеря? Може да е претърпяла инцидент или да са я отвлекли. Как можеш да запазиш спокойствие, особено след всичко, показвано по новините?

– Чуй ме, веднага се прибирам, но най-напред се опитай да се успокоиш, а междувременно помисли за места, на които би могла да отиде. Изчакай, докато се прибере, и ако още не се е върнала, ще уведомя полицията.

– Добре. – Знаех, че ще заплача веднага след като затвори.

В действителност това бе преобърнало света на дъщеря ми.

С Камила се канехме да излезем от сградата, в която бе живяла през цялото време, тези така жадувани, но и преброени мигове от връзката ни.

Камила подаде глава навън.

– Давай, пътят е чист! – прошепна с едва доловима ирония, и аз я последвах.

Изведнъж тя рязко се обърна и се озова в ръцете ми. Устните ѝ почти се докосваха до моите и нейното ухание, което толкова пъти ме бе обливало, беше като най-естественото нещо на света – да притиснеш любимата жена в прегръдките си и да изпиеш тези плътни устни. Бях безгрижен тийнейджър, но за миг всичко се върна по местата си, всички разговори и съмненията от отминалите месеци, всичко се срина. Бе достатъчна една-единствена дума.

– Татко!

Две пронизителни срички ме накараха да се вкаменя. С Камила, все още прегърнати, се обърнахме едновременно и съзряхме онази, която за моята любовница би трябвало да бъде просто едно дете, попрекало с грима: Аличе, дъщеря ми, беше на няколко метра от мен, с леко разкрячени нозе, сякаш внезапно бе спряла, с отворена уста и широко ококорени очи. Сладоледената фунийка падна от ръката ѝ и поклащайки глава, Аличе започна да отстъпва плахо назад:

– Не, не, не! – И в един миг, който дори не ми позво-

ли да се освободя от прегръдката, избяга толкова бързо и ме остави с беглата надежда, че случилото се е било кошмар наяве и никой не е станал свидетел на прощалната ни целувка.

Да предизвикваме съдбата, да нараняваме, да причиним болка, това е, на което сме способни. А после, опитвайки се да бъдем предпазливи и да заличим следите, без значение колко внимание отделяме на детайлите, ни очаква само един изход: да намерим начин да поправим щетите, които сме нанесли.

Опитах да я догоня, но не успях. Достатъчни ми бяха няколко крачки, за да си дам сметка за разликата между един четирийсетгодишен с наднормено тегло и шестнайсетгодишна атлетка, особено когато е твърдо решена да избяга.

Качих се в офиса с очакването да я заваря там, но Грета потвърди моите страхове.

– Докторе, преди малко дойде дъщеря ви.
– И какво ѝ казахте?
– Че сте на зъболекар, какво трябваше да ѝ кажа?
– Аличе спомена ли за какво е дошла?
– Не, почака малко, а после слезе да си купи сладолед. Сигурна съм, че скоро ще се върне. – И тръгна към копирната машина.

Взех телефона и набрах номера на дъщеря ми. Веднага се включи гласовата поща.

– Аличе, аз съм, татко. Обади ми се веднага щом чуеш съобщението. Трябва да обсъдим случилото се.

Моля те, позволи ми да ти обясня – и искрено, от сърце добавих: – Ще намерим изход, обещавам ти.

Седнах на бюрото и се молах шепнешком телефонът да позвъни. Опитах да си подготвя няколко заучени фрази: *Али, не е това, което си мислиш, или, Али, чуй ме, има обяснение, тя е просто стара приятелка, която не съм виждал от години*, а сетне, подпрял главата си с ръце, промълвих:

– Кой, по дяволите, заблуждавам? Вече е изтичала направо при майка си, за да ѝ разкаже всичко. Как можа да съм толкова глупав? И сега какво ще правя?

Не знам колко време бе минало в моето раздвоение между екрана на мобилния телефон и нелепите ми извинения, когато най-накрая апаратът звънна. Вдигнах, докато студени тръпки полазваха по гърба ми: ликът на моята съпруга изплува в съзнанието ми.

Как грешното би могло да изглежда така правилно? Тази мисъл не ми дава покой, бих казал, през целия живот, но така и не съм достигнал още до окончателен отговор. Затова цялата ми гордост като баща и като човешко същество се сломи под напора на колебливите ми блянове и аз се отвратих от себе си. После изплува и твоят образ, който ме докосва отново, и днес, както някога.

Сара Ратаро
НЕ МЕ ОСТАВЯЙ

Превод *Цветелена Тодорова*
Редактор *Велислава Вълканова*
Художник *Фиделия Косева*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагъзова*

Италианска. Първо издание

Формат 60 × 90/16

Печатни коли 17

ISBN 978-619-164-161-1

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комуникайшънс енд пблмиинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат *ФолмАрт*

Познавам правилата.
Тишината е мой приятел.
И когато ме е страх, моят глас си ти.

Не е задължително да сме родени идеални, за да бъдем необикновени.

Матео обича гържда, обожава да го усеща по кожата си. Тогава той е като всички, не се чувства различен. Защото Матео е роден глух.

Днес е ден за посещение при логопед. Специалистът му показва рисунка с три птичета. Едното отлита. Колко остават? Матео не отговаря, а в дълбоките му очи има цял един свят от тишина. Изведнъж гласът казва гърлено: „Защо отлита?“

Всъщност бащата на Матео е „отлетял“ от къщи, избягал е от отговорностите си. Не е било лесно да се отгледа малкият Матео. И въпреки това всички били силни и обединени около неизречено обещание: да останат заедно заради любовта. Но именно любовта съсипе Алберто – една изгубена и вечно оплаквана любов. Една от онези тайни от миналото, които преобръщат живота ти, когато най-малко го очакваш. И след това те повличат в устрема да следваш мечтите си.

Но сега Алберто има семейство, което има нужда от него. Има Сандра, жената, която е пожертвала всичко за сина си, Аличе, гърщерята тийнейджър, която пораства твърде бързо. Но най-много от него се нуждае Матео, който би искал да изкрещи: „Татко, не отлитай!“

Това е историята на една голяма и несъвършена любов. Роман за едно смело момче, за един уплашен баща, за едно здраво стъпило на земята момиче и за една майка, която не е забравила как да бъде жена. Роман за онзи момент в живота, в който любовта, вината и прошката се сливат в един-единствен миг.

www.enthusiast.bg

9 786191 641611

Цена 15,00 лв.